

[Pia Kjærsgaard]

Det var ikke nye ideer, man kom med, og selv om der var lettelser til erhvervslivet, så gav det ikke grund til speciel begejstring hos Fremskridtspartiets folk.

Enhver i dette land, der har fulgt med i det politiske arbejde, vil nemlig vide, at det var Fremskridtspartiet, der stemte imod, da de andre partier i sin tid stemte for en hævelse af selskabsskatten. Derfor vil det i dag naturligvis være lige så indlysende, at vi også vil stemme ja til at få denne skat sænket. Det er såmænd ikke noget, regeringen behøver at forhandle med Fremskridtspartiet om. Det er noget, vi bare stemmer for.

Fremskridtspartiet savnede naturligvis noget mere effektivt, så der skete en række offentlige besparelser, så befolkningen langt om længe kunne regne med at få de skattelettelser, som borgerlige partier under statsministerens ledelse nu i 7 år – i 7 år – har lovet. Men nej. Regeringen havde ingen tanker om at sænke skatterne i deres regnestykke. Man havde ingen tanker om at spare på de offentlige udgifter. Man ville blot omrokere, lave omlægninger, så der blev balance på budgettet for 1990.

Det var det samme, regeringen sagde sidste år, men hvor det nu viser sig, at der bliver regnet 15–20 mia. kr. galt, idet regnskabet for 1989 har et underskud af størrelsen 15–20 mia. kr.

En del skuffet måtte Fremskridtspartiet forlade ringen efter første omgang, men man havde dog haft en fin indledende runde og så optimistisk frem til næste runde, hvor Fremskridtspartiet kunne aflevere nogle reelle besparelser.

I pausen var der jo den sædvanlige uro og debat om, hvorvidt Socialdemokratiet skulle have en ny chance, og et enkelt regeringsparti fastholdt, at det måtte blive en revanchematch. Men det blev ved truslen, og Fremskridtspartiets forhandlere mødtes med regeringen til en ny runde, hvor man serverede en række besparelsesforslag og et ønske, der tilsyneladende sendte et par af regeringspartierne i gulvet.

De var hurtigt oppe igen og mente, at der da var noget at se og noget at regne på, men med forskellig taktik forsøgte man at få Fremskridtspartiets hold diskvalificeret. Det lykkedes ikke, og man måtte i ringen til en ny runde, trods det at man var blevet rystet over Fremskridtspartiets forslag, som man egentlig var lidt sur over at man ikke selv var kommet med.

Jamen, hvad skete der dog? Jo, Fremskridtspartiet foreslog, at alle i dette land skulle slippe for at betale staten de 10 mia. kr. i afgift, som staten har i indtægt på boligopvarmning. 10 mia. kr. eller nogle meget få procent på det samlede statsbudget var, hvad Fremskridtspartiet ønskede at få regeringen til at spare. 10 mia. kr., der ville give hver enkelt dansker den økonomiske lettelse, som regeringen i 7 år har lovet, men aldrig holdt.

Det er faktisk en ret beskedent besparelse for at stemme for en finanslov, hvor der er udgifter på 228,5 mia. kr., og naturligvis burde vores forslag være modtaget med kyshånd af enhver borgerlig regering. Men det skete ikke.

Det ville være en god ting, når man siger, man gerne vil gennemføre skatte- og afgiftslettelser i dette land, at give dem til hver enkelt borger. Regeringen ønsker ikke at lette i personbeskatningen, men netop en afgiftslettelse på varmebeskatningen ville betyde, at alle børnefamilier, pensionister, studerende – alle og enhver – ville kunne mærke, at man nu var blevet lettet en lille bitte smule i sin hverdag med hensyn til det enorme skattetryk, som hver eneste borger er udsat for. Det er faktisk urimeligt, at vi i et land med vores klima skal betale den afgift for at få lov at varme vores stuer op.

Naturligvis skal der også spares andre steder for at få sådan en afgiftslempelse indført. Men det var Fremskridtspartiet faktisk også indstillet på. Og selvfølgelig ønskede vi reelle besparelser og ikke de omlægninger, som regeringen altid blot foretager.

For at gøre det så lempeligt som muligt foreslog vi en fastfrysning af ulandsbistanden på 1988-niveau. Det var der overhovedet ikke nogen danskere der nogen sinde ville opdage. Men vi ville da spare en lille milliard kroner på den konto og fortsat yde en meget flot økonomisk indsats over for ulandene.

Vi ville spare 10 pct. – sølle 10 pct. – på kulturkontoen. Og det ville give 200 mio. kr. til hjælp til afvikling af boligvarmeafgiften.

En udnyttelse af afgang i den offentlige sektor – altså den naturlige afgang og ikke fyringer – ville bidrage med 3,5 mia. kr. Og ingen offentligt ansatte kunne føle sig forfulgt.

Nogle privatiseringsforslag gav en anden milliard i besparelser. Og sådan blev der fremlagt rimelige besparelseskrav, der ville føre Danmark et skridt væk fra den afgrund, vi nu har set ned i i mindst 7 år.